

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡ ΜΑΚ ΜΑΓΓΡΑΥ

Η ΚΟΚΚΙΝΗ ΤΕΛΕΙΑ

Τζών Στρέσσον ήπιε τὸ οἶζο του, ἄναψε πάλι ἓνα τσιγάρο καί 'ἔπειτα κοίμησε δυσπαστὰ τὸ κεφάλι του.

—'Εγὼ διαβάσει καί ' ἐγώ, μοῦ εἶπε, πολλές τέτοιες ἱστορίες, σάν καί αὐτὴν ποὺ μοῦ διηγήθηκες, μὰ ἔχω τὴ γνώμη ὅτι τ' ἀληθινὰ δράματα τῆς ζωῆς ἔξερνοῦν καμιά φορὰ καὶ τὴν λιὸ μακάβρια φαντασία. Νά, φίλε μου... 'Αν ἔνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συγγραφεῖς, ποὺ βόσκουν σκληρὸς καὶ παράξενες ἱστορίες, τύχαινε νὰ ζῆση μαζί σου ἐκεῖ κάτω στὸ Τεξάς, δὲν θὰ βασάνιζε διόλου τὴ φαντασία του γιὰ νὰ περιγράψῃ μὴ ἀπὸ τίς πὸ πρωτότυπες καὶ τίς πὸ φρικαστικὲς περιπέτειες, ποὺ μοῦτιχαν...

—'Εμπρός, λοιπόν, Τζών! τοῦ φρόναξα δόξατος. Τί περιμένεις; Διηγῆσου μου αὐτὴ τὴν ἱστορία...

—Ναί... ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν ἀκούσῃς... μοῦ ἀπάντησε. Σοῦ εἶπα ὅτι γίνεκε ἐκεῖ κάτω στὸ Τεξάς, καί ' ἀλήθεια, μὰ μέρα ποὺ πῆγαινα στὸ Μόρτλαντ γιὰ δουλειές μου — γιατί εἶχα τότε, ὅπως ξέρεις, ἓνα ὑποστατικό μὲ δέκα χιλιάδες ἄλογα — ἐμαθα ξαφνικά ὅτι ἔσται πλάτης μου, ὁ Τζῆμ Λάστερ, βρισκόταν στὴ φυλακή. Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶχε δολοφονήσει ἓναν «ράντμαν». Ἐναν πλοῦσιο κτηματία, γιὰ νὰ τὸν ληστέψῃ. Κάποιος τὸν εἶχε καταγγεῖλει μ' ἓνα ἀνόνημο γράμμα καὶ μὲ τὸσα ἐνοχοποιητικὰ στοιχεία, ποὺ ἡ ἀστινομία δὲν δίστασε οὔτε στιγμή νὰ τὸν πιάσῃ καὶ νὰ τὸν ἐρῆξῃ στὴ φυλακή, ἀνάμεσα σ' ἓνα σωρὸ ἄλλους ἐγκληματίες. 'Ο Τζῆμ Λάστερ ἦταν ἓνας φρόνος καὶ συμπαθητικὸς νέος καί γι' αὐτὸ παραξενευτικῶς ὅλοι μας στὴν ἀρχή. 'Ο Τζῆμ δολοφόνος; 'Ἦτον ἀπίστευτο! Μὰ τὰ στοιχεία ποὺ εἶχε δώσει ὁ ἀνόνημος ἐπιστολογράφος γιὰ τὴν ἐνοχί του ἦσαν τόσο ἐπιβαρυντικά, τόσο ἀναμφισβήτητα!... Μπροστὰ τότε στὴ γενική καταγραφή, ὅλοι οἱ φίλοι του τὸν παρατήσαν στὴν τύχη του, καί ' ἡ ἀρραβωνιστικὰ του, ἡ ὠμορφὴ Πάσσου, τοῦ λέταξε στὰ μούτρα τὸν ἀρραβώνα καί ' ἄρχισε νὰ φλερτάρῃ μὲ τὸν Ρόμπυ Γκέρτον, τὸν συνεταιροῦ τοῦ Τζῆμ, ποὺ τὴν ἀγαποῦσε καί ' αὐτὸς μ' ἓναν κρυφὸ καί μαστιγωτὸ ξρωτά...

'Ο Γκέρτον λοιπὸν ἀρραβωνίστηκε τὴν ὠμορφὴ Πάσσου καί ' ἐτοιμάζῃ βιαστικά τὸ γάμο του, σάν νὰ φοβόταν μὴν τύχει καὶ συμβεῖ κανένα ξαφνικὸ περιστάσιον, ποὺ θὰ τοῦ χάλαινε ὅλα τὰ σχέδια. 'Ωρισε τὴν ἡμέρα τῆς στέφως, ἔστειλε τίς σχετικὲς προσκλήσεις στοὺς φίλους του — καί σὲ μένα, φυσικά, γιατί καί ' ἐγὼ ἦμουν ἀπὸ τοὺς φίλους του — καί ' ὠμοροστόλισε τὸ σπίτι του, μὰ πάλιν ἕξινη βίλλα, δύο χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὸ Μόρτλαντ. Τὴν ἡμέρα ὅμως ποὺ θὰ γινόταν ὁ γάμος, εἶδε κατὰ τίς ἔντεκα ἡ ὥρα τὸ πρωὶ νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ τὸν κάποιος, ποὺ δὲν τὸν γνώρισε στὴν ἀρχή, γιατί τὸ μισὸ πρόσωπό του κρυβόταν κάτω ἀπὸ ἓνα πλατύγρο καπέλλο καί τ' ἄλλο μισὸ ἀπὸ πικνὰ καί ' ἀπειλοῦντα γένεια. 'Οταν ὅμως τὸν πρόσεξε καλύτερα, εἶδεν ὅτι ἦταν ὁ Τζῆμ Λάστερ!...

'Ο Γκέρτον ἐποδέχθηκε τὸ συνεταιροῦ του μὲ μιὰ πνιγμένη κραυγὴ τρόμου. 'Ο Τζῆμ τότε χαμογέλασε γιὰ τὴν ταραχὴ τοῦ φίλου του καί τοῦ ἐξήγησε ὅτι εἶχε καταφέρει νὰ δρατετυπῇ ἀπὸ τὴ φυλακή καί ' ὅτι σκόπευε νὰ κρυφτῇ, ἐκεῖ τριγύρω, ὥσπου ν' ἀνακαλύψῃ ἐκεῖνον ποὺ τὸν εἶχε καταγγεῖλει καί νὰ τὸν ἀναγκάσῃ μὲ τὰ πὸ σκληρὰ βασανιστήρια νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἦσαν ψεύτικα τὰ στοιχεία ποὺ εἶχε δώσει στὴν ἀστινομία.

—'Εσύ, Ρόμπυ, τὸ ξέρω, δὲν θὰ πιστέψης οὔτε μιὰ στιγμή σ' αὐτὲς τίς ἀπαίσιες συκοφαντίες! τοῦ εἶπε στὸ τέλος ὁ Τζῆμ Λάστερ. Μὰ πὸς εἶνε δυνατόν! 'Εγὼ δολοφόνος! 'Εγὼ ἐγκληματίας! 'Είμαι ἄθωος, Ρόμπυ, εἰμαι ἄθωος!...

'Ο Γκέρτον ἔροξε μιὰ παράξενη ματιὰ στὸ συνεταιροῦ του καί γλώμασε. Τὰ λόγια τοῦ Τζῆμ Λάστερ τὸν ἔκαναν νὰ τρέμῃ σὺγκρομος ἀπὸ τὴν ταραχὴ του. Μὰ γιατί; Τί τὸν ἐνοίαζε, αὐτόν, γιὰ τίς φρόδες ποὺ ἔξοτιμῆε ὁ φίλος του; Γρήγορα λοιπὸν μπόρεσε ν' ἀνακτήσῃ τὴν ψυχραιμία του καί νὰ τὸν ἀπαντήσῃ:

—Μὰ, δυστυχημένε, ἡ ἀστινομία θάχῃ ἀνακαλύψῃ κίβλας τὰ ἴχνη σου καί θὰ σὲ ξαναπιάσῃ...

—Γελῶσα, Ρόμπυ, τοῦ εἶπε τότε ὁ Λάστερ. Δὲν θάρῃθ κανεὶς νὰ ψάξῃ στὸ σπίτι σου γιὰ νὰ με βρῇ! Ἐλθα τὴν ἔξηνάδα νὰ σκορπίσω μερικὰ ἴχνη μου μακριὰ ἀπὸ τὸ Μόρτλαντ... Δὲν με εἶδε κανεὶς νὰ μπαίνω ἐδωπέρα στὸ σπίτι σου... 'Ἦξερα μάλιστα ὅτι ἦσουν μόνος, γιατί ἀπάντησα στὸ δόμο τοὺς δύο ὑπηρετές σου, ποὺ πῆγαιναν στὴν πόλι.

—Ναί, αὐτὸ εἶνε ἀλήθεια... Τοὺς ἔστειλα νὰ κἀνονν τὰ τελευταία φύνα... ψυθῆριος ὁ Ρόμπυ Γκέρτον.

—Τὸ τελευταίον;... Δὲν καταλαβαίνω τί θέλεις νὰ πῆς, Ρόμπυ...

ἔκανε ὁ Λάστερ.

'Ο Γκέρτον κοκκίνισε καί δάγκωσε τὰ χεῖλη του.

—Σήμερα, ξέρεις... παντρεύομαι! ψυθῆριος πάλι, ἀκόμα πὸ σιγά.

—Παντρεύεσαι; 'Α! θαμίαινα, λοιπόν! Καί ποῖαν παίρνεις;

'Ο Γκέρτον κίτταξε στὸ πρόσωπο τὸν φίλο του, διατάζοντας ν' ἀπαντήσῃ. Δὲν ἤξερε, ἀλήθεια, ὁ Τζῆμ ὅτι τοῦ εἶχε κλέψῃ τὴν καρδιά τῆς Πάσσου... Περιέργο! 'Ἡ μήπως τοῦ ἐτοιμάζε κρυφὰ καμιά σκληρὴ ἐκδίκησι; Μὴ ἀπαίσιαι ἀστροειθὴ ἔλαμπε γιὰ μιὰ στιγμή στὰ μάτια του καί ' ἔπειτα ἔδωσε πάλι...

—Τζῆμ, τοῦ εἶπε, ἂν σὲ ἴδει κανεὶς στὸ σπίτι μου, εἶμαστε χαμένοι καί ' οἱ δύο!... 'Ελα, πάμε ἀπάνω μαζί... 'Εγὼ ἓνα μεγάλο ντουλάκι, ὅπου θὰ ἀποθήξῃς νὰ κρυφτῆς μιὰ χαρὰ, τοῦλάχιστον γιὰ σήμερα. Νά, ἔρχονται οἱ καλοῖμένοι μου...

Κι' ἀνέβηρον στὸ ἀπάνω πάτωμα. Σὲ λίγο ἀκούστηκε ἄξαφνα ἓνα πνιγμένον οὐφλιασμα πόνου καί ' ἔπειτα ἀντήχησαν τὰ βήματα τοῦ Γκέρτον, ποὺ κατέβαινε τὴ σκάλα, ἤσυχος καί γελαστός, γιὰ νὰ ἐποδεχθῇ τοὺς καλοῖμένους του στὴ σάλα τοῦ ἰσογείου. Σὲ λίγο ἔφτασε καί ' ἡ νύφη μὲ τὴν οἰκογενεὶά της καί ' ὁ πάστορας, ποὺ θὰ ἔκανε τὸ γάμο.

'Ὅλος ὁ κόσμος θαμίαιζε τὴν ὁμορφιά καί τὴ χάρι τῆς νύφης καί ὅλοι ἤλθειαν τὸν εὐτυχιωμένον γαμπρὸ. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ ἔχῃ καμφοῖ τῆς ἡ νύφης ποὺ γινόταν γυναῖκα ἓνος εὐγενικοῦ καί τίμιου ἀνδρόπου, σάν τὸν Γκέρτον.

'Ἐπειτα γίνεκε ἄξαφνα σιωπὴ. 'Ο πάστορας ἔκανε μ' ἐπισημότητα τὴν στέφν καί ' ὕστερα χάλαισε τοὺς νεονύμφους νὰ ὑπογράψουν τὸ σημερινὸ τοῦ γάμο.

'Ο Γκέρτον τότε πῆρε πρῶτος τὴν πένα καί ' ἄρχισε νὰ γράφῃ τ' ὄνομά του, λίγο παραγμένους ἀπὸ τὴ συγκίνησι, μπροστὰ σ' ὄλους, ποὺ κίτταζαν τὸν δεξιὸ χεῖρι του νὰ τρέχῃ ἀπάνω στὸ ἐπίσημο ἔγγραφο. Τὴ στιγμή ὅμως ποὺ εἶχε φτάσει στὸ τελευταίον γράμμα τῆς ὑπογραφῆς του, μιὰ κόκκινη σταγόνα ἔπεσε ἄξαφνα πάνω στὸ χεῖρι του, ποὺ ἀπομένε ἀκίνητο, σάν νὰ κρυφώθηκε πάνω στὸ τραπέζι. 'Ἐπειτα, μιὰ ἄλλη ἀκόμα σταγόνα, πέφτοντας στὸ ἴδιο μέρος, κίβλησε ἀνάμεσα στὸ δεῖχτη του καί στὸ μεσαῖο δαχτύλο καί σταμάτησε, σάν μιὰ τρομακτικὴ κόκκινη τελεία, στὸ «ν» τῆς ὑπογραφῆς τοῦ Γκέρτον.

Ὁ καλεσμένον ἀνατοίχισαν ἀπὸ τὴ φρίκη τους! Τὰ μάτια ὄλων κίτταζαν μὲ τρόπο πότε τὸ κατάχλωμο πρόσωπο τοῦ γαμπροῦ καί πότε τὸ ταβάνι, ἀπὸ ὅπου ἔξακολουθοῦσαν νὰ πέφτον ἀδυσπῆτα ἡ κόκκινες σταγόνες. Μὰ τί συνέβαινε λοιπὸν ἐκεῖ ἀπάνω; 'Ἡ σταγόνες ποὺ ἔπεφταν, ἦσαν σταγόνες ἄματος!... Αὐτὸ φανόταν καθαρά!...

'Ο Γκέρτον, μὲ μιὰ ἀπελλιωμένη προσπάθεια, κατάφερε νὰ συγκρατήσῃ τὴν ψυχραιμία του καί μ' ἓνα πῆδημα βρόθηκε κοντὰ στὴν πόρτα. Μὰ τὴν ἴδια στιγμή τὸν ἀπάξε ἀπὸ τὸ χεῖρι ὁ σερίφης, ὁ ἀστινομικὸς τοῦ Μόρτλαντ, ποὺ τὸν εἶχε καλέσει καί ' αὐτὸν τὸν γάμο του.

Τὸ ἔσημαιναν ἡ μιστηριώδεις κόκκινες σταγόνες; 'Ἐπρεπε πρῶτα νὰ δόσῃ μιὰ ἐξήγησι...

'Εγὼ τότε, ποὺ παρακολουθοῦσα ὄλες αὐτὲς τίς παράξενες σκηνές μ' ἓνα ἀπεργασιτὸ ἐνδιαφέρον, ὄριμα πρὸς τὴ σάλα καί ' ἀνέβηκα γρήγορα στὸ ἀπάνω πάτωμα. 'Ἐκεῖ εἶδα ἓνα οὐνά ζεστοῦ ἀκόμη αἵματος νὰ βγαίνει κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο καί κατάκλειστο ντουλάκι. Τρελλὸς περὶ ἀπὸ τὴ φρίκη μου, ἔτρεξα πρὸς τὰ ἐκεῖ, τ' ἄνοιξα καί τὴν ἴδια στιγμή εἶδν νὰ σοριαίεται μπροστὰ στὰ πόδια μου τὸ σῶμα τοῦ Τζῆμ Λάστερ, μ' ἓνα μαχαίρι κρυφωμένον στὴν πλάτη!...

'Ἐπιτέλους!... Τὸ μυστήριον ἄρχισε νὰ διαφωτίζεται... 'Ο γαμπρὸς τοῦ Μόρτλαντ, ποὺ ἦταν καί ' αὐτὸς καλοῖμένος στὸ γάμο, ἔξεταισε ἄμεσως τὴ μαχαίρι τοῦ Τζῆμ Λάστερ καί δήλωσε ὅτι, ἂν καί ' ἦταν ἐπικίνδυνον, ἔπρεπε πολλές ἐλιπίδες ὅτι θὰ κατάφερε νὰ τὸν σῶσῃ. Κι' ἀλήθεια, ὁ δυστυχιωμένος Τζῆμ Λάστερ, ἀφῶς πάλαψε ἓνα δολόκληρο μῖνα μεταξὺ ζωῆς καί θανάτου, γλύτωσε τέλος καί δὲν ἄργησε νὰ γίνῃ καλά. 'Ὅσο γιὰ τὸν Ρόμπυ Γκέρτον, καταλαβαίνεται πολὺ καλά ὅτι ἀναγκάστηκε νὰ ὁμολογήσῃ τὰ πάντα.

—'Ἦθελαν νὰ ξεφορτωθῶ τὸν Τζῆμ Λάστερ, γιὰ νὰ εἰμαι μόνος στὸ ὑποστατικόν, εἶπε, τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ τὴ λύσσα, στὸν σερίφη. 'Ἐπειτα ἤθελε καί νὰ κατακτίσῃ τὴν καρδιά τῆς Πάσσου, γιὰ νὰ τὴν κἀνω γυναῖκα μου... Μὴ μέρα λοιπὸν κατάστροφου τὸ σχέδιόν μου... 'Εγὼ σκότασα κρυφὰ τὸν πλοῦσιο «ράντμαν» καί ' ἐγὼ ἔγραφα τὸ ἀνόνημο γράμμα, γιὰ νὰ ἐνοχοποιήσω τὸ φίλο μου. Τὴν τελευταία στιγμή ὅμως ἡ ἐμφάνισις τοῦ Τζῆμ Λάστερ στὸ σπίτι μου, τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου μου, μὲ τρομακράτησε... Κι' ἐπειδὴ, ὅπως μοῦ εἶχε πεί, δὲν τὸν εἶχε δεῖ κανεὶς νὰ μπαίνῃ στὸ σπίτι μου, τὸν τράβηξα τάχα γιὰ νὰ τὸν κρύψω μέσα σ' ἐκεῖνον τὸ μεγάλο ντουλάκι καί τοῦ κάρφωσα στὴν πλάτη τὸ μαχαίρι μου... 'Ἐπειτα, ἤξερα πὸς θὰ ἐξαφάνιζα τὸ πῶμα του, δίχως νὰ καταλάβῃ κανεὶς τίποτε... Τί ἄλλο θέλετε τώρα νὰ σῶς πῶ; Αὐτὴ εἶνε

"Οταν πρόσεξε καλύτερα εἶδεν ὅτι ἦταν ὁ Τζῆμ Λάστερ!..."

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ

ΙΧΑΝ περάσει τρεις μήνες από τότε που επί κεφαλής του Γαλλικού δημοκρατικού στρατού ο στρατηγός Ναπολέον Βοναπάρτης είχε εσβάλει στην "Ανω Ιταλία κ' έριχνε τις μά μετ' την άλλη τις πόλεις Μοντενόντε, Μιλέζινο, Μοντόβι, Λόντι, Μποργζέττο, διώχνοντας τους Αυστριακούς πέρα από τον ποταμό Άδριγη. Είχε καταλάβει όλη τη Λομβαρδία και το Πεδεμόντιο. Σε λίγο έφταναν τα χέρια του και η Βερόνα, η Βολωνία, η Άγκωνα, η Φεράρα, Άζολουθώντας το παράδειγμα του βασιλέως του Πεδεμόντιου, ο Πάπας και ο μέγας δούξ της Τοσκάνας έστειλαν πρόσβεις στο νικητή στρατηγό, έλλειπαρώντας ειρήνη.

Ένα πρωί του Ιουλίου του 1796 ένας ύπολοχαγός των Ουσσάρων έκάλαψε στο δρόμο που οδηγεί από την Πίζα στο Λιτόρνο. Ο Άξιοματιζός ελπίσισε προς την πόλη του Λιτόρνου, του οποίου τα μωσαϊκώτα στίπια διακρινόντουσαν ανάμεσα από τις έλμες. Όταν έφτασε σε έκαστο μέτρον άπισται από τα όχρωμάτα της πόλεως, έσταμάτησε σ' ένα σταυροδρόμι, μη ξέροντας ποιο δρόμο να πάρη. Κοιτά στο σταυροδρόμι, λίγα μέτρα παρακάτω, ο άξιοματιζός είδε μια γυναίκα να πλένη ρούχα σε μια βούσι. Έβλεπε μόνο τις πλάτες της, καθώς ήταν σκυμμένη πάνω στη σκάφη, τα τσόζαρά της και τα γυνιά της πόδια. Δημήθνε το άλογο του προς τη βούσι κ' όταν έφτασε κοντά, από το ήθος του άλόγου του, φώναξε στη γυναίκα :

— Έ, σιμόρα ! Μήπως ξέρεις να μου δείξεις σε ποιο σπίτι μένει ο πολιτής στρατηγός ντε Βωμπονά, ο άρχηγός της Γαλλικής φρουράς της κατοχής ;

— Η πλύστρα έσείκωσε το χορμί της κ' απάντησε σε άπταιστη Γαλλική γλώσσα :

— Μάλιστα, πολιτά ύπολοχαγέ, το ξέρω το σπίτι που κάθετα... Θα πάτε ίσα απ' αυτόν εδώ τον δρόμο, ύστερα θα στρίψετε...

Δέν έτελείωσε τη φράση της. Τόσο μεγάλη και τόσο ξαφνική ήταν η έκκληξί της... Μά κ' ο άξιοματιζός φαινόταν κ' αυτός επίσης σαστισμένος.

— Βίττωρ ! φώναξε η πλύστρα. Είσαι σ' ο Βίττωρ Μπονέν ;

— Παυλίνα ! Κυρία ντε Ναβάιγ !..

Ο άξιοματιζός πήδησε από το άλογο του και η πλύστρα, κατεβάζοντας τα φουστάνια της, που τ' είχε άνασοικωμένη για την πλύσι, πλησίασε κ' αυτή μερικά βήματα, κ' έτσι βοήθησαν ο ένας απέναντι στον άλλο.

— Εσείς εδώ ; Και σ' αυτό το γάλι ! είπε ο ύπολοχαγός, κνιτώντας θλιβερά τα ρούχα της πλύσης, τα κόκκινα γυνιά της μαράτια και τα τσόζακα της γυναικάς εκείνης.

— Έ, τί να γίνη ! απάντησε η άριστοκράτις, γελώντας με έγχαρτερησι. Αυτό έχει ο κόσμος... Έτσι τ'άφερε η τύχη !..

Ο άξιοματιζός δέν μπορούνε να ξεκολλήσουν το βλέμμα από πάνω της. Θεέ μου ! Σε τί κατάστασι την έβλεπε ! Ήταν ποτέ δυνατόν η πλύστρα αυτή νάνα η άνηπά του μεγάλου Μισραπιώ, του οποίου η φωνή, σαν λάιλιας, έσάρωσε από τη Γαλλία τους βασιλείς και τους ένγενεις, η κόρη του μαρκησιου ντε Καμπρι, του άθνήντου του, του ισχυρού άριστοκράτη της Προβηγκίας, μπρός στον όποιο, δέκα χρόνια προητέτερα, ο πατέρας ο δικός του, ο συμβολαιογράφος Μπονέν, ίποκλινόντανε ως κάτω ;

Η κυρία ντε Ναβάιγ έξακολούθησε :

— Σας φαίνεται παραξένο που δέν βλέπετε σ' αυτή την κατάσταση !.. Από τον καιρό που παίζαμε μαζί στον πύργο του πατέρα μου, άλλαξαν πολλά πράγματα στον κόσμο...

Ο ύπολοχαγός θυμήθηκε τότε τον καιρό που μικρός έπαιζε ανάμεσα στα δένδρα του κήπου του κτήματος των ντε Καμπρι, με την Παυλίνα. Θυμότανε πως μεταθύ είχε γεννηθεί ένα αισθηματιά και πως είχε άρπάξει μερικά φίλδια στα πεταχτά. Και να τώρα που την ξανάβλεπε, ύστερα από τόσα χρόνια !.. Την έβλεπε άλλαγμένη. Δέν είχαν άσχημίνει όμως. Ήταν καλοδεμένη, στρουμπουλή, με λακκάκια στα μάγουλα, γελαστή. Μέν συγκίνησι κνιτταζε τα όμορφα σκούρα μάτια της, το μικρό της στόμα, τα άφθνα μαύρα μαλλιά της, που τ'ά στολίζε μικρή με λουλουδία.

Η Γρανάσιασις την άνάγκασε μαζί με όλους τους δικούς της να ή καθαρή άλήθεια !..

Ο Γζών Στρέσσον σίπασε για μιá στιγμή, με κνιτταζε στο πρόσωπο, για να δη τί έντύπωσι μου είχε κάνει αυτή η τραγική ιστορία του κ' έπειτα πρόσθεσε :

— Θεωρώ περικό να σου πώ, φίλε μου, ότι ο Ρόμπυ Γκέρτον πέθανε πάνω στην ήλεκτρική καρέκλα, όπως του άξιζε, κ' ότι ο Τζιμ Λάστερ παντρεύτηκε τέλος την άγαπημένη του Πάσον και ζούνε σήμερα κ' οι δύο τους ευτυχισμένοι στο Τεξάς...

ΠΙΕΤΕΡ ΜΑΚ ΜΑΙ-ΠΡΑΥ

φύγονε από τη Γαλλία, καθώς κ' όλους τους άλλους ανθρώπους της τάξεώς της. Ένωμεταθύ αυτός είχε καταταχθεί στο στρατό της Δημοκρατίας και σε λίγα χρόνια έφτασε στο βαθμό του ύπολοχαγού.

— Καταλαβαίνω, της είπε, θα αισθάνεσθε λίγα έναντίον μου, μά δέν φταίω εγώ...

— Δέν τάχω καθόλου μαζί σας, του απάντησε η κυρία ντε Ναβάιγ. Θυμάμαι μονάχα το Γεννάριο του 1790, όταν οι χωρικοί επαναστάτησαν, έζαγαν τους μύλους μας και έπετέθησαν έναντίον του πύργου της οικογενείας μας, ο πατέρας σας, ο συμβολαιογράφος, έσωσε τους τίτλους της ιδιοκτησίας μας... Το θυμάμαι κ' ένγνωμοσύνη απότ'...

Πράγματι κνιτταζε τον ύπολοχαγο των Ουσσάρων χωρίς καμιά κάκισα. Κι' ήταν όμορξός ο ύπολοχαγός, με τη στολή που φορούσε.

— Κάθεσθε στο Λιτόρνο ; την ρώτησε.

— Έκείνη του έδειξε ένα μικρό σπίτικι.

— Ναι, εκεί κάτω, σ' εκείνο εκεί το σπίτικι μένω, με τ'ά δυό μου παιδιά και το γέρο πατέρα μου. Τους ζώ εγώ με τη δουλειά μου και μόνη μου περιλοιούμαι το σπίτι...

Ο ύπολοχαγός θαύμαζε το θάρρος, με το όποιο η άριστοκράτις εκείνη άντιμετώπιζε τον κατατρογμό της τέχης.

— Περάσαμε και χειρότερες μέρες, έξακολούθησε. Όταν ο στρατηγός Άνσέλι με το δημοκρατικό στρατό κυρίεψε τη Νίκαια, στα 1792, άναγκαστήκαμε να φύγουμε άποκει με τα πόδια. Πρωτό φτάσαμε στο Πεδεμόντιο, γυρίσαμε στα βοινά δυό μέρες και δυό νύχτες, μέσα στις βροχές και τα γυνιά. Ύστερα μάς έδιωξαν από παντού, από το Φοσσάνο, από τη Γένοβα, από το Άμπόλι. Η ζωή των έξοριστών δέν είναι καθόλου ρόδινη... Η μητέρα μου, η μαρκησία ντε Καμπρι, κ' εγώ, η κόμισσα ντε Ναβάιγ, για να ζήσουμε, μάθαμε τη ραπτική και ξυνοοράβουμε. Μά τώρα δέν βρισκόμαστε δουλειά...

— Η μητέρα σας, η κυρία μαρκησία ντε Καμπρι, είναι μαζί σας ;

— Είναι λίγες μέρες που έφυγε. Έπληξε στο Παρίσι με ψεύτικο όνομα για να φροντίσει μήπως είναι δυνατόν να έπιστρέψουμε. Ίσως τ'ά καταφέρει...

— Κι' ο σύζυγός σας, ο κύριος κόμης ντε Ναβάιγ ;

— Η νέα γυναίκα άναστειάζε :

— Ο άνδρας μου δέν σνοτιέται καθόλου για την οικογενεία του. Βρίσκεται στη Γαλλία και δέν ξεκολλάει απ' την ώρα του ξαδέφρη, τη δούκισσα ντ' Αλγκυιόν, που τ'ά κατάφερε να μη την θίξη η Έπανάστασις.

Η απάντησι αυτή έγέμισε χαρά τον ύπολοχαγο των Ουσσάρων. Ρώτησε με τρυφερή στοργή την κόμισσα ντε Ναβάιγ :

— Κυρία, μπορώ να σας φανώ σε τίποτε χρήσιμος ; Είμαι λοχαγός...

— Εκείνη κνιτταζε τα γαλιόνια του.

— Λοχαγός ; Μά δυό γαλιόνια έχουν οι λοχαγοί τώρα !..

— Οχτώ μερες είναι που έγινα λοχαγός και δέν βρήκα ακόμα εύκαιρα να ράψω στο μανίκι τα διάσημα του νέου βαθμού μου.

Η κυρία ντε Ναβάιγ χνιτταζε τα χέρια της με χαρά.

— Ω ! θά σας τ'ά ράψω εγώ άμέσως ! του είπε. Αδ- τη είναι η δουλειά μου. Έλάτε μαζί μου στο σπίτι να σας κάνω στη στιγμή λοχαγό...

Έμάζεψε τα ρούχα που έπλενε, τ'ά φορτώθηκε κ' ο ύπολοχαγός την άκολούθησε. Όταν έπληγαν στο σπίτικι που έμενε, πήρε βελόνα, κλωστή και χρυσό σειρήκι και έφραγε τρία γαλιόνια στο μανίκι του άξιοματιζού.

— Τώρα είσθε λοχαγός ! είπε, όταν τελείωσε.

Ο νέος πήρε το χέρι της, που ήταν καμωμένο να κουνή τη βεντάγια και να παίζει την άρα και που τώρα το είχε σακατέψει η βελόνα και το είχε παραμορφώσει η μπουγάδα, το έφερε στα χείλη του και το φίλησε.

— Ευχαριστώ ! της είπε.

Έμειναν για μερικέσι στιγμές σιωπηλοί, βεβησμένοι στις τρυφερές άκνηνσεις τους.

— Ξέρετε τι σκέπτομαι, της είπε ο λοχαγός. Το Σύνταγμα μου θα στρατοπεδεύσει εδώ. Θα μπορέσω άσφαλώς να σας βρω δουλειά.

— Τι ; Θα με κάνετε καντιένα ; τον ρώτησε γελώντας.

— Όχι ! της απάντησε. Μά έχουμε άνάγκη από ράφτες. Μας χρειάζονται κανουρίες στολές. Στο στρατό του Βοναπάρτη, σε λίγον καιρό μέσα, ό λογία γίνονται ύπολοχαγοί, ό λοχαγοί συνταγματάρχια, όι συνταγματάρχη στρατηγοί. Μας χρειάζονται κανουρία γαλιόνια, κανουρίες σπαλιέτες. Πρόκει να ράβουμε στις σημαίες μας κάθε μέρα και νέα όνοματα, τα όνοματα των μαχών που νικούμε... Θέλετε να προσληφθήτε με μισθό ως ράφτρα του δου Σνιτάγματος των Ουσσάρων ;

Η κόμισσα ντε Ναβάιγ κνιτταζε με τ'ά σκούρα μάτια της το νέο, έκανε ένα βήμα και άκούμπησε τ' όμορφο κεφάλι της στο στήθος του, στο μέρος της καρδιάς, που εκείνη τη στιγμή χνιττασε ένιωότερα, παρά όταν βρισκότανε μπρός στα κανόνια των Αυστριακών.

— Δέχομαι, όρατε μου λοχαγέ ! απάντησε.

Κι' έτσι η κόμισσα ντε Ναβάιγ, η έξέδοιτη άριστοκράτισσα, η άπόγονος των μαρκησιών ντε Καμπρι, έφραβε στο έξυς στις σημαίες του Βοναπάρτη τα έμβλήματα των άλλεπαλλήλων νικητών του...

Κι' έπειτα από λίγο καιρό γινότανε σύζυγος του λοχαγού Βίττωρ Μπονέν.

ΠΙΕΡ ΝΕΖΕΛΟΦ

